

Kristendemokraterne ser desuden et etisk dilemma forude, som går ud på, at Patrick – som den konkrete dreng jo hedder – måske hurtigt bliver mere syg, uanset om hans mor måske er blevet gravid med en egnet donorsøskende. Har de råd til at vente på, at barnet bliver fuldt udviklet, eller vil man fremskynde fødslen eller foretage en sen provokeret abort med henblik på at høste de potentielt livgivende stamceller fra fosterets navlestreng? Det er et uhyggeligt dilemma. Hvis det syge barn ikke bliver rask i første omgang, kan det være nødvendigt at tappe knoglemarv fra donorbarnet i flere omgange, hvilket uanset muligheden for bedøvelse er smertefuldt for barnet og ikke hurtigt overstået. Et menneske skal være et mål i sig selv og må ikke skabes kun for at være et lægemiddel for andre. Rigshospitalets Afdeling for Psykologi, Pædagogik og Socialrådgivning har understreget, at et donorbarn vil blive udsat for en meget stor belastning, især hvis den syge søskende ikke bliver rask. Konsekvenserne for det raske barn er overhovedet ikke tilstrækkeligt belyst i forbindelse med lovforslagets fremsættelse og behandling, hvilket er dybt kritisabelt.

Lene Garsdal (SF) kan ikke støtte lovforslaget. Det er uacceptabelt at haste en lov igennem med så vidtrækkende konsekvenser for vores menneskeopfattelse, uden at der har været tid til en grundig drøftelse af konsekvenserne. Med nogle medlemmer i Det Ethiske Råds ord: »Det kommende barn anvendes i udgangspunktet alene som middel og er ikke et mål i sig selv, hvilket er en krænkelse af barnet og også på længere sigt kan bidrage til at ændre den fælles opfattelse af mennesket og familien. Endvidere ønsker Rådet at bemærke, at sandsynligheden for, at der efter den samlede behandling fødes et rask, levende barn med samme vævstype som det syge barn med den nuværende teknik er ganske lille.«

Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at »Ud fra et samfundsmæssigt synspunkt bør der lægges vægt på ikke at rokke ved befolkningens generelle tillid til, at man i det danske sundhedsvæsen vil gøre alt, hvad der er lovligt, muligt og forsvarligt for at redde et livstruende sygt barn i samråd med forældrene«. Ønsket om at gøre alt vægtes altså tungere end gældende lov eller faglighed og er efter Lene Garsdals opfattelse et brud på bioetikkonventionen. Samme

synspunkt fremføres af Center for Bioetik, Aarhus Universitet.

Når der laves ægsortering for arvelige lidelser og siden for vævsforligelighed, er det noget, der også hjælper det nye barn, mens ægsortering udelukkende for vævsforligelighed er udtryk for en handling, der alene tager udgangspunkt i en syg søskende. Barnet bliver udelukkende et middel til sygdomsbehandling. Det er således et brud med den menneskeopfattelse, at intet menneske må være et middel, men er sit eget formål. Det har intet at gøre med, at det nye barn ikke vil blive elsket.

Det er forståeligt, at forældre med et sygt barn vil klynge sig til et spinkelt håb, men med de sparsomme resultater på verdensplan med denne teknik, som svarene på spørgsmålene viser, er det en fortvivlet situation at sætte forældre i.

Svaret på spørgsmål 12 er langtfra betryggende. Det vil være lovligt at anvende væv fra et aborteret foster til behandling af et sygt barn, hvis blot der gives samtykke. En situation, hvor graviditet er opnået og det syge barns tilstand eventuelt forværres, vil kunne udsætte forældre for meget svære etiske valg.

Uanset om succesraten for behandlingsresultater var betydelig bedre, har vi pålagt et søskenepar en binding til hinanden, hvor den ene er skabt som middel til den andens helbredelse. Følgerne heraf kan blive vidtrækkende og er i hvert fald et afgørende brud med, hvad vi hidtil har fundet acceptabelt. Som minimum fortjener lovforslaget langt bedre tid til generel og grundig drøftelse mellem mange faggrupper og almindelige interesserede medborgere. Nu hastes det hele igennem.

Et *andet mindretal* i udvalget (DF) vil redegøre for sin stilling til lovforslaget ved 3. behandling og vil redegøre for sin stilling til ændringsforslaget ved 2. behandling.

Tjóðveldisflokkurinn, Inuit Ataqatigiit og Simut var på tidspunktet for betænkningens afgivelse ikke repræsenteret med medlemmer i udvalget og havde dermed ikke adgang til at komme med indstillinger eller politiske udtalelser i betænkningen.

En oversigt over Folketingets sammensætning er optrykt i betænkningen.